

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

23.P-60/15

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu toga suda Romini Markovinović u pravnoj stvari prvotužitelja NOVABELA GRUPA d.o.o., Zagreb, Augusta Šenoje 3, OIB: 83565636972, drugotužitelja ARIS 2000 d.o.o., Zagreb, Frateršćica 60, OIB: 06571045637, i trećetužitelja HRVOJE ŠIMIĆ, Zagreb, Bleiweisova 27, OIB:45735250142 svi tužitelji s adresom za primanje pismena na Hrvoje Šimić, Zagreb, Bleiweisova 27, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, koga zastupa punomoćnik Ivan Glamuzina, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Glamuzina i Grošeta iz Zagreba, Krajiška 27, radi naknade štete, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 28.rujna 2016.g., u prisutnosti zakonskog zastupnika svih tužitelja Hrvoja Šimića, i punomoćnika tuženika Ivana Glamuzina, odvjetnika iz Zagreba, s danom objave 19.listopadaa 2016.g.,

presudio je

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„1. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, da u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju NOVABELA GRUPA d.o.o., Zagreb, Augusta Šenoje 3, OIB: 83565636972, iznos od 5.250.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom do plateža na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2012.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.01.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 28.02.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.03.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.04.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.05.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.06.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.07.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.08.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.09.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.10.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.11. 2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB

počev od 31.01.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 28.02.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.03.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.04.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.05.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.06.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.07.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.08.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.09.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.10.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.11. 2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2014.g.

2. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, da u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju ARIS 2000 d.o.o., Zagreb, Frateršćica 60, OIB: 06571045637, iznos od 5.250.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom do plateža na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2012.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.01.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 28.02.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.03.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.04.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.05.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.06.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.07.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.08.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.09.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.10.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.11. 2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.01.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 28.02.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.03.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.04.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.05.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.06.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.07.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.08.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.09.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.10.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.11. 2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2014.g.

3. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, da u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju HRVOJE ŠIMIĆ, Zagreb, Bleiweisova 27, OIB:45735250142, iznos od 5.250.000,00 kn sa zakonskom

zateznom kamatom do plateža na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2012.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.01.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 28.02.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.03.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.04.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.05.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.06.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.07.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.08.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.09.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.10.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.11. 2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2013.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.01.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 28.02.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.03.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.04.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.05.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.06.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.07.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.08.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.09.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.10.2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 30.11. 2014.g., na iznos od 210.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31.12.2014.g.“.

II. Nalaže se prvotuzitelju NOVABELA GRUPA d.o.o., Zagreb, Augusta Šenoa 3, OIB: 83565636972, drugotuzitelju ARIS 2000 d.o.o., Zagreb, Frateršćica 60, OIB: 06571045637, i trećetuzitelju HRVOJE ŠIMIĆ, Zagreb, Bleiweisova 27, OIB:45735250142, da tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, naknade parnični trošak u iznosu od 128.125,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelji u tužbi podnesenoj 13.01.2015.g. navode da je predmet njihova zahtjeva naknada štete nastale u razdoblju od 31.prosinca 2012. do 31.prosinca 2014.g. uslijed protupravnog postupanja tuženika, u bitnome navodeći:

da je tuženik imao potraživanje prema dužniku NOVABELA d.o.o. temeljem Ugovora o kreditu od 01. srpnja 2004.g. s dodacima,

da je dana 15. listopada 2010.g. sklopljen Ugovor o pristupanju dugu između tuženika s jedne strane te prvotuzitelj NOVABELA GRUPA d.o.o. pristupio obvezama dužnika NOVABELA d.o.o. prema Ugovoru o kreditu od 01. srpnja 2004.g. s dodacima te Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja od 13. ožujka 2008.g. te njegovim dodacima i pojedinačno sklopljenim ugovorima o kreditu,

da je dana 04. svibnja 2011.g. sklopljen ugovor o reguliranju međusobnih prava i obveza između tuženika s jedne strane, te svih tužitelja, Hrvoja Šimića i Maje Šimić s druge strane, kojim je utvrđeno da će se otplata obveza NOVABELA d.o.o. kojima su pristupili temeljem naprijed navedenih Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g. i 22. listopada 2010.g. vršiti obročno, da je prema tom Ugovoru pravo tuženika da pokrene postupak prisilne naplate na svim instrumentima osiguranja koji su predani temeljem Ugovora o kreditu od 01. srpnja 2004.g. s dodacima, Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja od 13. ožujka 2008.g. i njegovim dodacima, Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g. i Ugovora o pristupanju duga od 22. listopada 2010.g.,

da je dana 04. svibnja 2011.g. sklopljen Ugovor o pristupanju dugu između tuženika s jedne strane te prvotuzitelja NOVABELA GRUPA d.o.o., trećetužitelja DESTILERIJA d.o.o., ARIS 2000 i partneri k.d., Hrvoja Šimića i Maje Šimić kao pristupatelja dugu s druge strane, temeljem kojega isti pristupaju obvezama tuženika ARIS 2000 d.o.o. kao dužnika iz Ugovora o kreditu od 02. studenog 2006.g. s dodacima i Ugovora o kreditu od 15. rujna 2009.g. s dodacima,

da je dana 04. svibnja 2011.g. sklopljen Ugovor o reguliranju međusobnih prava i obveza između tuženika s jedne strane te svih tužitelja, ARIS 2000 I PARTNERI k.d., Hrvoja Šimića i Maje Šimić s druge strane, kojim utvrđuju da će se otplata navedenih obveza drugotuzitelja ARIS 2000 d.o.o. prema Ugovoru o kreditu od 02. studenog 2006.g. s dodacima i Ugovoru o kreditu od 15. rujna 2009.g. s dodacima plaćati obročno, uz pravo tuženika da pokrene postupak prisilne naplate na svim instrumentima osiguranja koji su predani temeljem Ugovora o kreditu od 01. srpnja 2004.g. s dodacima, Ugovora o kreditu od 15. rujna 2009.g. s dodacima i Ugovora o pristupanju dugu od 04. svibnja 2011.g.,

da su prilikom sklapanja Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g., od 22. listopada 2010.g. i od 4. svibnja 2011.g. pristupatelji dugu u svrhu ispunjenja svojih obveza prema tim Ugovorima dostavili sredstva osiguranja, među ostalim i zadužnice,

da je okolnost koja je navela tužitelje da sklope Ugovore o pristupanju dugu dužnika NOVABELA d.o.o. i drugotuzitelja ARIS 2000 d.o.o. bio usmeni dogovor parničnih stranaka od 15. listopada 2010.g. o povlačenju zadužnica od strane tuženika s računa trećetužitelja DESTILERIJA d.o.o., što da je učinjeno, o naknadnom reprogramiranju kreditnih obveza, povlačenju zadužnica s računa svih tužitelja te o obročnoj otplati duga,

da je taj usmeni dogovor utvrđen u pisanom obliku dana 4. svibnja 2011.g. naprijed spomenutim Ugovorima o reguliranju međusobnih prava i obveza,

da su dana 01. kolovoza 2011.g. tužitelji utvrdili da tuženik zadužnice ARISA 2000 d.o.o. u iznosu od 3.5441.451,57 kn podnesene na naplatu dana 05. siječnja 2011.g. nije povukao što je trebao učiniti sukladno dogovoru parničnih stranaka,

da su tužitelji dana 14. rujna 2011.g. zaprimili obavijest o raskidu oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 04. svibnja 2011.g., a dana 22. rujna 2011.g. obavijest o podnošenju na naplatu instrumenata osiguranja prema Ugovoru o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g., Ugovoru o pristupanju duga od 22. listopada 2010.g. i Ugovoru o pristupanju duga od 04. svibnja 2011.g.,

da je tuženik teško stanje nužde tužitelja i posljedica koje bi imalo otvaranje stečajnog postupka nad trećetužiteljem DESTILERIJA d.o.o. te povezanost tužitelja iskoristio kako bi tužitelje obvezao da pristupe dugu NOVABELA d.o.o. i ARIS 2000 d.o.o. prema tuženiku,

da upravo radi ugovorenog obročnog plaćanja prema čl. 4. oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza, proizlazi obveza tuženika da povuče zadužnice koje je podnio na drugotuzitelja ARIS 2000 d.o.o., ARIS 2000 i partneri k.d. Hrvoja Šimića i Maje Šimić s druge strane, temeljem kojega su isti pristupili obvezama dužnika NOVABELA d.o.o.,

da je dana 22. listopada 2010.g. sklopljen Ugovor o pristupanju dugu između tuženika s jedne strane te prvotuzitelja NOVABELA GRUPA d.o.o. s druge strane, temeljem kojega je

teret računa drugotuzitelja ARIS 2000 d.o.o., da tuženik to nije napravio, nego je prijevornom namjerom naveo tužitelje da sklope Ugovore o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g., od 22. listopada 2010.g. i od 4. svibnja 2011.g.,

da je tuženik time dospio u zakašnjenje s obvezom da povuče zadužnice s računa drugotuzitelja ARIS 2000 d.o.o., a time i u zakašnjenje prema ostalim tužiteljima, tako da je raskid ugovora neosnovan.

da je temeljna mana volje što u oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011.g. nije izrijekom ugovoreno da će tuženik povući zadužnice podnesene na naplatu na teret računa tužitelja premda se može zaključiti da takva odredba postoji.

Predlažu donošenje presude citirane u toč. I. izreke presude.

Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, ističe prigovor dvostruke litispendencije s obzirom na postupke koji se vode pred ovim sudom u predmetima br. P-5901/11 i P-4888/12.

Podneskom od 23.srpnja 2015. tužitelj navodi da tuženik do sada nije poduzeo niti jednu radnju protiv tužitelja pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi osiguranja ili ostvarivanja tražbine iz Ugovora o kreditu te navodi da je nastupanjem zastare razlog nastanka štete s obzirom da tuženik i dalje zadržava zadužnice izdane kao instrumente osiguranja.

U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o pristupanju dugu od 15.10.2010.g. (l. 13 do 15 spisa), ugovor o pristupanju dugu od 22.10.2010.g. (l. 16 do 17 spisa), ugovor o pristupanju dugu od 04.05.2011.g. (l. 20 do 24 spisa), ugovor o međusobnom reguliranju prava i obveza od 04.05.2011.g. (l. 18 do 20 spisa), ugovor o međusobnom reguliranju prava i obveza od 04.05.2011.g. (l. 21 do 27 spisa), zadužnice (l. 28 do 50 spisa), sporazum o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretnini (l. 51 do 53 i 193 do 200 spisa), sporazum o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretnini (l. 54 do 56 i 178 do 183 spisa), vlastita mjenica (l. 57 i 186 do 188 spisa), sporazum o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretnini (l. 58 do 60 i 209 do 215 spisa), procjenbeni elaborati (l. 61 do 66 spisa), dopise tuženika (l. 67 do 71, 95 do 100 i 106 do 111 spisa), očevidnike o redosljedu naplate (l. 72 do 94 i 101 do 105 spisa), prijedlog za ovrhu i rješenje o ovrsi br. Ovr-3445/2010 (l. 112 do 115 i 205 do 208 spisa), zapisnik Trgovačkog suda Zagreb br. St-339/09 (l. 116 do 117 spisa), dopis drugotuzitelja od 30.08.2011.g. (l. 118 spisa), dopis punomoćnika tuženika (l. 119 spisa), dopis tuženika (l. 120 spisa), preslika djelomične presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-5901/2011 (l. 129 do 138 spisa), preslika presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-4888/2012 (l. 139 do 147 spisa), Izvatci tuženika po kreditima (l. 150 do 154 spisa), preslike žalbi protiv presuda P-5901/11 i P-4888/12 (l. 155 do 161 spisa), sudska praksa (l. 169 do 171 i 233 do 237 spisa), prijedlog za ovrhu i rješenje o ovrsi br. Ovr-987/2011 (l. 174 do 177 spisa), Izvadak iz zemljišne knjige (l. 184 do 185, 203 do 204 i 218 do 219 spisa), prijedlog za ovrhu i rješenje o ovrsi br. Ovr-986/2011 (l. 189 do 192 spisa), Izvadak iz sudskog registra (l. 216 do 217 spisa), vlastite mjenice (l. 220 do 224 spisa), rješenje Trgovačkog suda Zagreb br. St-1135/12 (l. 225 do 232 spisa).

Ocjenom izvedenih dokaza, te temeljem rezultata cjelokupnog postupka, a u skladu sa odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13; dalje u tekstu ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan u cijelosti.

Predmet spora je pravo tužitelja na naknadu štete nastale u razdoblju od 31.12.2012. do 31.12.2014.g. nastale tuženikovim protupravnim podnošenjem zadužnica tužitelja na naplatu.

Rješenjem ovoga suda broj gornji od 30.11.2015. sud je utvrdio prekid postupka u odnosu na tužitelja Destilerija d.o.o. jer je nad istim otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, br.St-1135/12 od 23.listopada 2015.g te postupak u odnosu na Destileriju d.o.o. nije nastavljen.

Uvidom u presliku tužbe u spisu ovoga suda br. P-5901/11 sud je utvrdio da je ista podnesena dana 26. rujna 2011.g. po tužiteljima u ovoj parnici i tužitelju ARIS 2000 i PARTNERI k.d. protiv ovdje tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i/ili pobojnosti Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g., Ugovora o pristupanju dugu od 22. listopada 2010.g. te Ugovora o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011.g., i vraćanja zadužnica tužiteljima, uz alternativno postavljen tužbeni zahtjev na povlačenje s naplate zadužnica tužitelja.

Uvidom u presliku Djelomične presude br. P-5901/11 od 13. svibnja 2013.g. sud je utvrdio da su tužbeni zahtjevi i alternativno postavljeni tužbeni zahtjevi u toj parnici odbijeni kao neosnovani.

Prema mišljenju ovoga suda bez obzira na isti činjenični osnov radi se o različitim zahtjevima.

Uvidom u presliku tužbu ovoga suda od 17.12.2012. i presliku presude pod poslovnim P-4888/12 od 09.02.2015. sud je utvrdio da se radi o zahtjevu za naknadu štete nastale u razdoblju od 30.09.2011.do 30.11.2012. , da je presudom odbijen tužbeni zahtjev I , II i III tužitelja i da postupak nije pravomoćno okončan. Iako se radi o istom činjeničnom osnovu tužbeni zahtjevi nisu identični jer u ovom konkretnom slučaju tužitelj traži da mu se dosudi daljnji iznos naknade štete. Osim toga ne postoji niti subjektivni identitet spora jer u ovom postupku tužitelj odnosno treće tužitelj je i fizička osoba Hrvoje Šimić.

Slijedom navedenog sud je ocijenio tuženikov prigovor litispendencije neosnovanim.

Tužitelj je istaknuo da je tuženik koristeći stanje nužde kod tužitelja prisilio tužitelja da potpiše predmetne ugovore te upire na odredbu 329. ZOO koja regulira zelenaški ugovor. Za postojanje zelenaškog ugovora moraju biti kumulativno ispunjene sljedeće pretpostavke: a) da između ugovornih strana postoji očiti nerazmjer u trenutku sklapanja ugovora, b) da je oštećenik pristao na očiti nerazmjer ugovornih obveza zbog nepovoljnih okolnosti koje su postojale na njegovoj strani i c) da je u vrijeme sklapanja ugovora kod protivne strane (zelenaša) postojalo znanje o nepovoljnim okolnostima zbog kojih je oštećenik sklopio ugovor i namjera da iskoristi takvu situaciju u svoju korist ili u korist treće osobe. Neosnovano tužitelj ukazuje da zaključeni ugovori o pristupanju dugu imaju karakter zelenaškog ugovora propisanog u čl.329. ZOO. Tuženik nije iznio niti iznio činjenice koje potvrđuju postojanje uvjeta kako subjektivnih tako objektivnih za primjenu ove odredbe.

Naime, Uvidom u Ugovore o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g., od 22. listopada 2010.g. i od 4. svibnja 2011.g., sud je utvrdio da u istima nije navedeno da se isti sklapaju kako bi se odblokirao račun DESTILERIJA d.o.o. u svrhu obustave pokrenutog stečajnog postupka. Stoga sud utvrđuje da je neosnovan navod tužitelja da je tuženik teško stanje nužde tužitelja i posljedice koje bi imalo otvaranje stečajnog postupka nad DESTILERIJA d.o.o. te povezanost svih društava tužitelja iskoristio kako bi tužitelje obvezao da pristupe dugu društava NOVABELA d.o.o. i ARIS 2000 d.o.o. prema tuženiku. Tužitelji tijekom postupka nisu istaknuli nikakve okolnosti koje bi upućivale na teško stanje nužde tužitelja povezano s mogućim posljedicama prijeteceg stečajnog postupka nad društvom DESTILERIJA d.o.o. Osim toga, Ugovorima od 15. listopada 2010.g. i od 22. listopada 2010.g. tuženik za sebe nije ugovorio nikakvu korist u odnosu na prvotužitelja i drugotužitelja koja bi bila u očitom nerazmjeru s onim što je on društvu NOVABELA d.o.o. dao ili učinio ili se obvezao dati ili učiniti, kao što Ugovorom o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011.g. tuženik za sebe u odnosu na prvotužitelja i trećetužitelja nije ugovorio nikakvu korist koja bi bila u

očitom nerazmjeru s onim što je on drugotužitelju ARIS 2000 d.o.o. dao ili učinio ili se obvezao dati ili učiniti. Uvidom u iste sud nije utvrdio ni postojanje drugih razloga radi kojih bi navedeni Ugovori bili ništetni.

Stoga sud ocjenjuje da se u ovom slučaju ugovorne strane samostalno i bez prinude zaključile ugovor. Sud nije vezan pravnom osnovom tužbenog zahtjeva (čl.186.ZPP) ali je vezan činjenicama na kojim tužitelj temelji tužbeni zahtjev.

Uvidom u oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011.g., sud je utvrdio da su isti sklopljeni nakon Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g. i od 22. listopada 2010.g. te istoga dana kada je sklopljen Ugovor o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011.g.

Stoga je obzirom na datume njihova sklapanja neosnovan navod tužitelja da je radi ugovorenog obročnog plaćanja prema oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011.g., bila utvrđena obveza tuženika da povuče zadužnice koje je podnio na teret računa ARIS 2000 d.o.o., pa kako to tuženik nije napravio, da je isti prijevaramo namjerom naveo tužitelje da sklope Ugovore o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g., od 22. listopada 2010.g. i od 4. svibnja 2011.g.

Pri ovome se posebno ističe da je po prirodi stvari te obzirom na njihov sadržaj sklapanje Ugovora o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011.g. prethodilo sklapanju Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011.g., pa tuženik nije mogao prijevaramo namjerom navesti tužitelje da nakon Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011.g. sklope Ugovor o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011.g. Slijedom navedenog, neosnovan je i daljnji navod tužitelja da je tuženik time dospio u zakašnjenje s obvezom da povuče zadužnice s računa ARIS 2000 d.o.o., a time i u zakašnjenje prema ostalim tužiteljima, te da je stoga raskid ugovora bio neosnovan.

Ako jedna strana izazove zabludu kod druge strane ili je održava u zabludu u namjeri da je time navede na sklapanje ugovora, druga strana može zahtijevati poništaj ugovora i onda kada zabluda nije bitna.(čl.284.ZOO).

Prevara se sastoji u namjernom poduzimanju određenih radnji od strane jednog sugovornika u cilju izazivanja ili održavanja zablude kod drugog sugovornika, da bi on u zabludi zaključio ugovor. Dakle, prevara je namjerno izazvana pogrešna predstava o nekom elementu ugovora. Za razliku od zablude koja predstavlja razlog za poništaj pravnog posla samo ako je bitna, prevara je razlog za poništenje pravnog posla i kad zaluda nije bitna.

Da bi prevara bila razlog poništaj pravnog posla, pored namjere jedne strane da učini prevaru tako što svjesno dovodi drugu stranu u zabludu ili je odražava u zabludi potrebno je da postoji uzročna veza između radnje koja se kvalificira kao prevara i zaključenja pravnog posla.

Neosnovano tužitelji ukazuju da su zaključeni ugovori sklopljeni jer je tužitelj doveden i održavan u zabludi odnosno da je prevaren.

Prema zaključku suda neosnovan je navod tužitelja o postojanju mane volje time što u oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011.g. nije izrijekom ugovoreno da će tuženik povući zadužnice podnesene na naplatu na teret računa tužitelja „premda se može zaključiti da takva odredba postoji“. Naprotiv, sud smatra da su tužitelji postupili protivno načelu savjesnosti i poštenja budući nisu zahtijevati da se takva odredba izrijekom unese u navedene Ugovore. Ovo posebice obzirom na odredbe čl. 286. st. 3. i 4. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) kojima je propisano da su pravovaljane kasnije usmene dopune o sporednim točkama o kojima u ugovoru nije ništa rečeno ako to nije protivno cilju radi kojega je oblik propisan te kasnije usmene pogodbe kojima se umanjuju ili olakšavaju obveze jedne ili druge strane ako je poseban oblik propisan samo u interesu ugovornih strana. U konkretnom slučaju nipošto se ne

radi o takvoj kasnijoj usmenoj dopuni odnosno usmenoj pogodbi kakve predviđa čl. 286. st. 3. i 4. ZOO-a.

Tužitelji koji su se tijekom postupka pozivali na činjenicu da im je šteta nastala protupravnim podnošenjem zadužnica na naplatu tijekom postupka nisu dokazali ispunjenje pretpostavki za odgovornost za štetu jer je zadužnica privatna isprava o dugu kojom dužnik daje suglasnost da se radi naplate tražbine određenoga vjerovnika zaplijene svi njegovi račun i novac s istih isplaćuje vjerovniku, i koja zadužnica prema čl. 125. st. 7. mjerodavnog Ovršnog zakona („Narodne novine“, br.139/2010, 125/2011, 150/2011, 154/2011 i 12/2012), odnosno bjanko zadužnica prema čl. 126. st. 3. istoga Zakona, ima svojstvo ovršne isprave na temelju koje se može tražiti ovrha protiv dužnika ili jamaca plataca na drugim predmetima ovrhe, osim sredstava na računu dužnika kod pravne osobe koja obavlja poslove platnog prometa u odnosu na koji zadužnica ima učinak rješenja o ovrsi. Uz to je zadužnica uvijek i sredstvo osiguranja. Upravo zbog njezine pravne prirode, a obzirom da tužitelji tijekom postupka ne tvrde, a niti dokazuju da su zadužnice tužitelja imale nedostatke koji se odnose zadužnicu kao ispravu ili na njihovo pribavljanje, niti da tražbina u svezi s kojom su zadužnice izdane nije ni nastala ili da je u cijelosti prestala nakon obvezivanja zadužnicama, sud nalazi da se ne može zaključiti da je temeljem oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011.g., iako takva odredba u tim Ugovorima ne postoji, utvrđena obveza tuženika da povuče zadužnice podnesene na naplatu na teret računa tužitelja.

Zaključno se ističe da navod tužitelja da im prije raskida oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011.g. nije ostavljen naknadni rok za ispunjenje obveza iz tih Ugovora, po ocjeni suda nije relevantan jer je istim Ugovorima utvrđeno da su njihove ugovorne strane suglasne da tuženik može koristiti sve instrumente osiguranja koji su mu predani temeljem prethodnih ugovora parničnih stranaka radi naplate cjelokupnog duga, dakle bez ograničenja.

Iz svih prednjih razloga sud utvrđuje da su neosnovani navodi tužitelja o ništetnosti odnosno poboynosti Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010.g., od 22. listopada 2010.g. i od 4. svibnja 2011.g. Uvidom u predmetne ugovore sud nije utvrdio niti povredu odredaba kongentnih normi, Ustava Republike Hrvatska ili morala (čl. 322. st. 1. ZOO-a). Tužbom izneseni razlozi ne predstavljaju razloge za utvrđenje ništetnosti niti u smislu odredbe čl. 322.ZOO-a.

Isto tako sud zaključuje i da je neosnovan navod tužitelja da je tuženik protupravno podnio zadužnice na naplatu i da je time tužiteljima nastala šteta u utuženom iznosu. Osim pretpostavke protupravnosti, po ocjeni suda nisu ispunjene niti ostale pretpostavke za odgovornost za štetu, pa je tužbeni zahtjev valjalo odbiti kao neosnovan, kako je to učinjeno u toč. I. izreke presude.

U odnosu na navode tužitelja da je nastupanje zastare razlog nastanka štete sud ih ocjenjuje neosnovanim i protivnim samoj definiciji zastare, a imajući u vidu i da je isti ovdje tužitelj, vjerovnik, a dužnik iz ugovora o kreditu. Naime, zastara je protek vremena nakon kojeg dužnik može uskratiti ispunjenje svoje obveze zbog pasivnog držanja vjerovnika od trenutak dospelosti do proteka vremena određenog zakonom. Posljedica je zastare da se neko pravo, uz prigovor zastare ne može ostvariti prisilno preko suda. S nastupanjem zastare u načelu se ne gasi samo pravo. Zato ako jetko dužan određenu svotu, ostaje dužnikom i nakon zastare njegovog duga. Naime, niti jednim pozitivnim propisom nije priznato pravo vjerovniku zahtijevati naknadu štete zbog zastare.

Slijedom iznesenih razloga sud nije našao potrebnim na prijedlog tužitelja provesti dokaz saslušanjem zakonskih zastupnika svih tužitelja Hrvoja Šimića i zakonskog zastupnika tuženika, svjedoka Vesne Ciganek Vuković, Dražena Markovića i Ire Malić na okolnost sastanka i dogovora od 15. listopada 2010.g., za saslušanje svjedoka Dubravka Ante Mlikotića, Dražena Markovića, Branka Devića i Gordane Šaban na okolnost sastanka i

dogovora od 15. listopada 2010.g., Sandre Mikac i Mirele Kralj Likar, za financijsko knjigovodstveno vještačenje na okolnost nastanka štete i postojanja blokade računa drugotužitelja i trećetužitelja u 2010.g. te redosljeda plaćanja za društvo ARIS 2000 i PARTNERI k.d., za pribavu od FINE dopisa tuženika upućenoga FINI o postupanju sa zadužnicama ovjerenim pod brojem OV-3275/06 i OV-4759/2009, te za pribavu očevidnika o redosljedu plaćanja za tužitelje, a sve to iz razloga jer ih sud radi prednjih utvrđenja ne smatra važnim za odluku. Osim toga, dokazni prijedlozi nisu niti postavljeni u skladu sa odredbama Zakona o parničnom postupku odnosno nije precizirano na koju okolnost bi se isti dokazi trebali provoditi. Naime, dokazi se u postupku izvode (pa tako i dokaz saslušanjem stranaka i svjedoka itd.) da bi se utvrdile sporne činjenice, a ne da bi stranke ili svjedoci iznosili iz svoje tvrdnje o činjenicama. Tvrdnje o činjenicama stranke iznose podnescima i na ročištima za glavnu raspravu, osobno ili putem punomoćnika, a u smislu odredbe čl. 299. st. 1. ZPP-a sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve stranke su dužne iznijeti već u tužbi i u odgovoru na tužbu. Izvođenje dokaza predloženo je paušalno, bez navođenja činjenica koje su sporne i koje bi se izvođenjem ovog dokaza mogle utvrditi.

Ovaj sud nije posebno cijenio ostale navode i dokaze stranaka budući da je iz gore navedenih razloga utvrđeno da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Slijedom svega navedenog sud je odbio tužbeni zahtjev u cijelosti te je odlučeno kao u izreci presude.

Odluka suda o zahtjevu tuženika za naknadu troška parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1., čl. 155. i 156. ZPP-a, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, br. 142/12, 103/14 i i 118/14, dalje: OT) te na Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 157/13).

Tuženiku je u trošak parničnog postupka priznat kao potreban trošak sastava odgovora na tužbu po Tbr. 8/1 OT u iznosu od 51.250,00 kn, trošak zastupanja na ročištu dana 28. rujna 2016. po Tbr. 9/1 OT u iznosu od 51.250,00 kn, što ukupno iznosi 102.500,00 kn, porez na dodanu vrijednost po stopi od 25 % u iznosu od 25.625,00 kn što ukupno iznosi 128.125,00 kn slijedom čega je odlučeno kao u toč. II. izreke presude.

U Zagrebu, 19.listopada 2016.g.

Sudac:
Romina Markovinović, v.r.

Za točnost opravka:
Marina Ulamec

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od osam dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.